

1865 en ret snæver Regel, nemlig mod: „fotografisk at eftergøre til Salg.“ Som før nævnt overlader Berlinerkonventionens Art. 4 det fuldstændig til hvert enkelt Land selv at træffe Bestemmelse om dette Punkt, og man har da ment det rettest at benytte de Udtryk, hvormed § 24 i det samtidig forelagte Lovforslag om Ændringer i Lov om Forfatterret og Kunstnerret er foreslaaet affattet, idet man paa den ene Side ikke kan give Fotograferne større Beskyttelse end Kunstnerne, men paa den anden Side maa mene, at Omfanget af Fotografernes Beskyttelse bør være lige saa stort som hines; saaledes bør ikke blot en Offentliggørelse til Salg være forbudt, men ogsaa enhver anden Offentliggørelse, hvad enten den sker ved vederlagsfri Uddeling af Fotografiet eller ved dets Benyttelse i et Panorama eller til Lysbilleder eller „levende Billeder“ m. v., ligesom ogsaa den blotte Udstilling af Billedet maa betragtes som forbudt ifølge Paragrafens Ordlyd, saafremt Udstillingen er offentlig. Derimod maa det anses for selvfølgeligt, at der ikke foreligger en Offentliggørelse, naar Fotografen til den portrætterede selv (eller anden Bestiller) afgiver Billeder efter den paa Bestilling tagne Plade, og Fotografen behøver derfor ikke at forsyne saadanne Billeder med Mærkning i Henhold til Forslagets § 2, for at Eneretten efter Forslagets § 1 skal være ham forbeholdt.

Der bør dernæst gives Fotografiet Beskyttelse mod Gengivelse, selv om denne ikke er „fotografisk“, men f. Eks. sker ved Kobberstik, Stentryk, Træsnit eller lignende Frembringelse, hvilket navnlig vil have Betydning overfor Fotografiers Gengivelse i den illustrerede Presse.

Med Hensyn til Beskyttelsens *Varighed* har Berlinerkonventionen, jfr. dens Art. 7, 3die Stykke, stillet de enkelte Stater frit. Flere Delegationer paa Berlinerkonferencen foreslog dog fastsat en Minimumsfrist af 15 Aar fra Udløbet af det Kalenderaar, hvori Offentliggørelsen har fundet Sted, men man mente dog ikke, at Tidspunktet var inde til at fastsætte nogen saadan almindelig Regel.

De forskellige Stater have meget uensartede Regler paa dette Punkt. I de romanske Lande, hvor Fotografier behandles som Kunstværker, gives der dem ogsaa en Beskyttelse af samme *Varighed* som Kunstværkerne. I Tyskland og Japan gives der en Beskyttelse paa 10 Aar fra Offentliggørelsen. I England regnes med 7 Aar fra Fotografens Død og i den nye norske Lov med 15 Aar fra samme Tidspunkt;

i Sverige gælder endnu den gamle Lov, der giver samme Beskyttelsesfrist som vor nugældende Lov.

Fotograferne selv have først fremsat Ønsket om en dobbelt Frist, nemlig: Fotografens Levetid og i det mindste 15 Aar fra Udløbet af det Aar, i hvilket Fotografiet først offentliggjordes. Senere have de imidlertid ændret dette Ønske og begære nu samme Beskyttelse som efter den norske Lov: 15 Aar efter Fotografens Død.

Principielt har man ikke haft noget at indvende imod at imødekomme Fotografernes Ønske i saa Henseende, men man mente oprindelig, at de praktiske Vanskeligheder ved en Aarrække efter en Fotografers Død at skulle konstatere hans Dødsaar maatte hindre en saadan Beregningsmaade, idet der paa dette Punkt gør sig en afgørende Forskel gældende mellem Kunstværker og Fotografier. En Kunstners Navn vil som Regel være saa bekendt, at Publikum, selv længe efter hans Død, forholdsvis let gennem biografiske Leksika eller lignende vil kunne skaffe sig paalidelige Oplysninger om hans Dødsaar, men dette vil for Fotografernes Vedkommende kun gælde et meget ringe Antal; de flestes Dødsaar vil det efter kort Tids Forløb, navnlig naar Fotografen bærer et almindeligt Navn, være meget vanskelig at faa Oplysning om, saafremt man da ikke tilfældigvis kender hans Familie eller andre Paarørende. En Beskyttelse paa 15 Aar fra Fotografens Død vilde derfor i et overordentlig stort Antal Tilfælde omtrent være lig Beskyttelse for bestandig eller i alt Fald for en meget lang Aarrække. Man havde derfor oprindelig tænkt sig at foreslaa en Frist paa 15 eller 20 Aar fra Offentliggørelsesaaret og til dettes Konstatering kræve hvert Billede mærket med Aarstal for Frembringelsen. Fotografernes Udvalg, med hvilket man har forhandlet om Forslaget, har imidlertid ment, at Kravet om hvert Billedes Mærkning med Aarstal vilde medføre store praktiske Vanskeligheder, og har derfor indtrængende anmodet om, at Fristen maatte blive den samme her som i Norge — 15 Aar efter Fotografens Død. Samtidig have de da bragt i Forslag, at der til Erhvervelsen og Bevarelsen af Eneret skulde kræves Anmeldelse af Frembringerens Navn — derimod ikke, som efter den gældende Lov, af det enkelte Billede — til et i Ministeriet ført Register. Anmeldelsen skulde kun give Beskyttelse for 15 Aar ad Gangen; fornyes Anmeldelsen ikke, udløber Beskyttelsen med 15 Aarsdagen